

Г. С. ІВАНОВА,

докторант кафедри адміністративного права та адміністративної діяльності Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого

АГРОПРОМИСЛОВИЙ КОМПЛЕКС УКРАЇНИ – ОБ’ЄКТ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ: ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ

У статті охарактеризовані деякі проблемні питання адміністративно-правового регулювання агропромислового комплексу України задля приведення законодавчої бази у цій сфері у відповідність до положень директив Ради ЄС та інших міжнародних стандартів.

Ключові слова: об’єкт адміністративно-правового регулювання, адміністративно-правові відносини, агропромисловий комплекс України – АПК України, реформування.

Постановка проблеми. У світі Україна завжди визнавалась провідною аграрною країною, яка виробляла значну частину продовольства у світовому масштабі. Згідно з даними Державної служби статистики України частка сільського господарства у ВВП України становить більше 17 %, 11 % державних доходів формуються завдяки податковим надходженням від АПК, а експорт сільськогосподарської продукції у 2015 р. становив 38,8 % усього експорту України [1].

На сьогоднішній день проблема адміністративно-правового регулювання у сфері АПК є актуальною. Розвиток агропромислового комплексу України, створення сприятливих умов для суб’єктів різних форм господарювання у сільському господарстві, стимулювання виробництва сільськогосподарської продукції, розвитку та балансування аграрного ринку, забезпечення продовольчої безпеки є невід’ємною складовою економічного розвитку України сьогодні та перш за все має знаходити своє відображення у дієвих нормативно-правових актах. З 16 травня 2008 р., коли Україна стала 152-м повноправним членом Світової організації торгівлі (далі – СОТ), всі інструменти підтримки агропромислового комплексу України постійно приводяться у відповідність до положень, передбачених Угодою СОТ про сільське господарство та Угодою про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони. Зокрема, важливою перевагою членства в СОТ є можливість використання Механізму Розв’язання Спорів. Система врегулювання суперечок СОТ є централь-

ним елементом у справі забезпечення безпеки і передбачуваності багатосторонньої торговельної системи. Члени СОТ визнають, що вона служить для захисту прав та зобов’язань країн – членів СОТ за охопленими угодами, а також для пояснення існуючих положень цих угод відповідно до звичайних правил тлумачення міжнародних договорів, закріплених у Віденській конвенції. Однією з переваг системи є забезпечення можливості для будь-якої країни – члена СОТ використовувати незалежну процедуру врегулювання суперечок для реалізації своїх прав за відповідними торговельними угодами СОТ [2].

Ціль даної роботи – на основі аналізу теоретичних засад, законодавчих актів, дослідити стан адміністративно-правового регулювання агропромислового комплексу України.

Об’єктом даного дослідження є правові норми, які регулюють суспільні відносини у сфері агропромислового комплексу України.

Виклад основного матеріалу. Загальний огляд нормативно-правових актів показав, що визначення поняття «агропромисловий комплекс України – АПК України» законодавчо не закріплене в жодному чинному законі чи підзаконному акті, хоча при аналізі законодавчої бази термін фігурує в деяких документах, зокрема: Законі України «Про систему інженерно-технічного забезпечення агропромислового комплексу України» [3], Законі України «Про стимулювання розвитку вітчизняного машинобудування для агропромислового комплексу» [4], постанові Кабінету Міністрів України від 6 травня 2005 р. № 325 «Питання використання коштів, передбачених у державному бюджеті для фінансової підтримки підприємств

агропромислового комплексу» [5], наказі Міністерства аграрної політики України від 14 липня 2009 р. № 488 «Про затвердження Положення про державні приймальні випробування технічних засобів для агропромислового комплексу України та Порядку проведення реєстрації технічних засобів, рекомендованих для застосування в агропромисловому комплексі України» [6] тощо. Універсальне визначення агропромислового комплексу України (далі – АПК України) як цілісної народногосподарської системи взаємопов'язаних між собою галузей, об'єднаних в єдине ціле з метою виробництва продовольства, сільськогосподарської сировини для переробних галузей промисловості, наводить Л. А. Швайка [7].

Дефініцію цього терміна визначено у ст. 1 проекту Закону України «Про стимулювання розвитку агропромислового комплексу України», яка визначає, що агропромисловий комплекс – це сукупність галузей національної економіки, що охоплює сільське та рибне господарство, харчову промисловість і перероблення сільськогосподарської продукції, їх матеріально-технічне та фінансове забезпечення [8]. Таким чином, можна сформулювати своє авторське визначення цієї категорії, під яким запропоновано розуміти сукупність взаємопов'язаних галузей промисловості, послуг та усіх сфер сільського господарства, пов'язаних із його розвитком, обслуговуванням його виробництва та доведенням сільськогосподарської продукції до споживача. Треба зауважити, що АПК виконує притаманні йому функції за наявності науково обґрунтованої галузевої структури, до якої входять три основні сфери: 1) виробництво засобів виробництва для сільського господарства та його виробничо-технічне забезпечення (тракторне і сільськогосподарське машинобудування, виробництво мінеральних добрив, капітальне будівництво в АПК тощо); 2) безпосередньо сільське господарство; 3) галузі, що забезпечують заготівлю, транспортування, переробку сільськогосподарської продукції і доведення її до споживача (легка, харчова, м'ясна, молочна, борошно-круп'яна і комбікормова галузі, торгівля продовольчими товарами).

До питання об'єкта адміністративно-правового регулювання звертались такі вчені-адміністративісти, як В. Б. Авер'янов, О. М. Бандурка, Ю. П. Битяк, В. В. Галуцько, Т. О. Коломієць, Л. І. Миськів, І. А. Черниш та ін. Що стосується безпосередньо проблеми об'єкта адміністративно-правового регулювання, то в юридичній літературі домінують дві основні точки зору. Перша, Л. І. Миськів, аналізуючи діяльність вищого навчального закладу як об'єкта адміністративно-правового регулювання, вчена акцентує увагу на управлінській складовій цього феномену та зазначає, що він може виступати як у ролі суб'єкта, так і об'єкта державного управління. Інши-

ми словами, Л. І. Миськів ототожнює об'єкт адміністративно-правового регулювання із об'єктом державного управління [9]. Друга: І. А. Черниш, досліджуючи внутрішню торгівлю як об'єкт адміністративно-правового регулювання до нього відніс різноманітні матеріальні і нематеріальні блага та діяння суб'єктів і об'єктів публічного управління в аналізованій сфері. Таким чином, об'єкт адміністративно-правового регулювання практично ототожнюється з об'єктом адміністративно-правових відносин [10].

На думку В. В. Галуцька, адміністративно-правове регулювання характеризує спеціально-юридичний механізм впливу адміністративного права на поведінку і діяльність його адресатів – це цілеспрямований вплив норм адміністративного права на суспільні відносини з метою забезпечення за допомогою адміністративно-правових засобів прав, свобод і публічних законних інтересів фізичних та юридичних осіб, нормального функціонування громадянського суспільства та держави. До системи елементів адміністративно-правового регулювання (стадій правозастосування та правоохоронної діяльності) вчений відніс: норми адміністративного права, їх зовнішнє вираження – джерела адміністративного права; принципи адміністративного права; тлумачення норм адміністративного права; адміністративно-правові відносини; адміністративно-правовий статус суб'єктів адміністративного права; індивідуальні акти суб'єктів публічної адміністрації; форми діяльності суб'єктів адміністративного права; методи адміністративного права; адміністративно-правові режими; адміністративні процедури; ефективність адміністративно-правового регулювання [11, с. 317–324]. Іншими словами, проаналізуємо адміністративно-правові норми, які визначають засади функціонування АПК України.

Нормативно-правовою базою адміністративно-правового регулювання у сфері агропромислового комплексу є положення таких документів: Земельний кодекс України від 25 жовтня 2001 р. № 2768-III; Закон України від 25 червня 1992 р. № 2498-XII «Про ветеринарну медицину»; Закон України від 21 квітня 1993 р. № 3116-XII «Про охорону прав на сорти рослин»; Закон України від 30 червня 1993 р. № 3348-XII «Про карантин рослин»; Закон України від 15 грудня 1993 р. № 3691-XII «Про племінну справу у тваринництві»; Закон України від 17 червня 1999 р. № 758-XIV «Про державне регулювання виробництва і реалізації цукру»; Закон України від 26 грудня 2002 р. № 411-IV «Про насіння і садивний матеріал»; Закон України від 15 травня 2003 р. № 742-IV «Про особисте селянське господарство»; Закон України від 19 червня 2003 р. № 973-IV «Про фермерське господарство»; Закон України від 24 червня 2004 р. № 1870-IV «Про молоко та молочні продукти»; Закон

України від 24 червня 2004 р. № 1877-IV «Про державну підтримку сільського господарства України»; Указ Президента України від 28 грудня 2005 р. № 1867/2005 «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 9 грудня 2005 року „Про стан агропромислового комплексу та заходи щодо забезпечення продовольчої безпеки України”»; постанова Кабінету Міністрів України від 6 липня 2005 р. № 543 «Про Аграрний фонд»; постанова Кабінету Міністрів України від 1 листопада 2006 р. № 1541 «Про затвердження Положення про Міністерство аграрної політики України»; розпорядження Кабінету Міністрів України від 21 грудня 2005 р. № 536-р «Про схвалення Концепції Комплексної програми підтримки розвитку українського села на 2006–2010 роки» тощо.

Як зазначає Л. Машевська, одним із важливих засобів зміцнення функціонування аграрного сектору економіки України, пришвидшення його розвитку та становлення є право. Саме воно закріплює організаційну структуру комплексу, визначає основні параметри його функціонування. Правовими нормами регулюються суспільні відносини, що стосуються практично всіх суб'єктів АПК України [12, с. 74]. Очевидно, що для оптимального розвитку агробізнесу в Україні важливим є правове забезпечення його функціонування.

Відповідно до Стратегії розвитку аграрного сектору економіки на період до 2020 р., затвердженої розпорядженням Кабінету Міністрів України № 806-р від 17 жовтня 2013 р., аграрний сектор України, базова складова якого – сільське господарство, є системоутворювальним у національній економіці, формує засади збереження суверенності держави – продовольчу та у визначених межах економічну, екологічну та енергетичну безпеку, забезпечує розвиток технологічно пов'язаних галузей національної економіки та формує соціально-економічні основи розвитку сільських територій. Серед основних проблем розвитку аграрного сектору вказані: нерівномірність розвитку різних форм господарювання з одночасним послабленням позицій середніх сільськогосподарських товаровиробників внаслідок створення для різних за розмірами та соціальним навантаженням сільськогосподарських товаровиробників формально однакових, але не рівних умов господарювання; відсутність мотивації до кооперації та укрупнення дрібних сільськогосподарських товаровиробників у межах сільських громад, ослаблення економічного підґрунтя розвитку сільських громад; нестабільність конкурентних позицій вітчизняної сільськогосподарської продукції на зовнішніх ринках внаслідок незавершення процесів адаптації до європейських вимог щодо якості та безпечності харчових продуктів; низькі темпи техніко-технологічного оновлення вироб-

ництва; наявність ризиків збільшення виробничих витрат внаслідок зростання рівня зношеності техніки, переважання використання застарілих технологій, збільшення вартості невідновлюваних природних ресурсів у структурі собівартості виробництва вітчизняної сільськогосподарської продукції; втрати такої продукції внаслідок недосконалості системи логістики її зберігання та інфраструктури аграрного ринку в цілому; відсутність у сільськогосподарських товаровиробників мотивації до дотримання агроекологічних вимог; обмежена ємність внутрішнього ринку споживання сільськогосподарської продукції, що обумовлена низькою платоспроможністю населення; недостатня ефективність самоорганізації та саморегулювання ринку сільськогосподарської продукції, складність у виробленні сільськогосподарськими товаровиробниками консолідованої позиції щодо захисту своїх інтересів; непоінформованість значної частини сільськогосподарських товаровиробників про кон'юнктуру ринків та умови ведення бізнесу в галузі; незавершеність земельної реформи [13].

Проблеми окреслені, однак щодо їх вирішення виникає багато суперечливих питань. Наприклад, нагальним є врегулювання передачі у власність об'єднаним територіальним громадам земель за межами населених пунктів на законодавчому рівні. Верховна Рада відмовилася дозволити передачу у власність об'єднаним територіальним громадам землі поза населеними пунктами, відхиливши президентський законопроект № 7363 про земельну децентралізацію. Законопроект пропонується передати повноваження щодо розпорядження землями державної власності, які перебувають за межами населених пунктів, об'єднаним територіальним громадам, позбавивши цих повноважень Державну службу України з питань геодезії, картографії та кадастру.

Відносини у сфері виробничо-господарської діяльності сільськогосподарських підприємств регулюються Конституцією України, Господарським, Цивільним і Земельним кодексами України, законами України, указами Президента України та Кабінету Міністрів України, нормативно-правовими актами інших органів державної влади та органів місцевого самоврядування, а також спеціальними нормативними актами. Так, на рівні спеціальних актів, зокрема закон України «Про насіння і садивний матеріал», «Про охорону прав на сорти рослин» і «Про племінне тваринництво», визначаються спеціальні суб'єкти, їх правоможність та основні вимоги до них. Але внаслідок довготривалих процесів земельної реформи ці нормативно-правові акти врегульовують лише окремі питання.

Також законодавство України передбачає положення щодо свободи реалізації сільськогосподар-

ської продукції, відповідно до якого сільськогосподарські товаровиробники мають право на договірній основі реалізовувати вироблену продукцію. Відповідно до ч. 2 ст. 67 Господарського кодексу України підприємства вільні у виборі предмета договору, визначенні зобов'язань, інших умов господарських взаємовідносин, що не суперечать законодавству України. На даний час в аграрному секторі економіки є поширеними договірні відносини між суб'єктами, які опосередковують їх виробничо-господарські відносини як у сфері АПК, так і з суб'єктами господарювання інших галузей господарства. Як зазначає А. М. Статівка [14], договір в умовах ринку став об'єктивно необхідною формою ринкових економічних зв'язків. Іншої правової форми, яка б оптимально виражала інтереси сторін з урахуванням рівня розвитку ринкових економічних відносин, не існує [15].

Непередбачуваність адміністративного регулювання цінової політики, на жаль, не врегульована чинними законами України «Про ціни і ціноутворення», «Про природні монополії», а обмежень експорту – Законом України «Про державний контроль за міжнародними передачами товарів».

Станом на січень 2018 р. близько 400 технічних регламентів ЄС в агросекторі вже наближені до національного законодавства України в рамках Угоди про поглиблену і всеосяжну зону вільної торгівлі з Євросоюзом. Процес запровадження сучасних та єдиних з ЄС стандартів ведення сільського господарства та вимог у галузі безпеки харчових продуктів тривалий, але завдяки Угоді про асоціацію з ЄС, яка містить важливий розділ щодо наближення законодавства ЄС до національного, зокрема в галузі санітарних та фітосанітарних стандартів, реальний [16].

Основними проблемами, що знижують ефективність функціонування вітчизняного АПК, є також: недосконалість державної політики щодо регулювання інфраструктури агропромислового комплексу, брак доступних фінансових ресурсів, відсутність достатньої кількості висококваліфікованих спеціалістів, які би могли втілювати міжнародний досвід, а також інертність більшості суб'єктів ринку до змін та інновацій. У зв'язку із цим, інфраструктура агропромислового комплексу України потребує значних змін: створити для аграрних підприємств можливос-

ті залучати кредитні ресурси під нижчий відсоток; сприяти розвитку закладів оптової торгівлі; реформувати аграрну освіту в Україні шляхом визнання аграрних спеціальностей у ВНЗ як пріоритетних; розробити ефективне законодавство у сфері регулювання інфраструктури АПК [17].

Однак Міністерство аграрної політики та продовольства України розробило проект Єдиної комплексної стратегії розвитку сільського господарства та сільських територій на 2015–2020 роки для вирішення реальних потреб галузі, внаслідок всеохоплюючого процесу консультацій із зацікавленими сторонами, зокрема представниками громадянського суспільства, бізнесу, а також міжнародними донорами.

Одночасно із розробкою Стратегії мають бути окреслені інші пріоритетні завдання, а саме: наближення найбільш вагомих елементів нормативно-правової бази України (переважно пов'язаних із потребами врахування можливостей експортної торгівлі) до стандартів ЄС і міжнародних стандартів; скасування низки чинних на сьогодні нормативних та адміністративних актів, які призводять до корупції та погіршення бізнес-клімату; реформування та у майбутньому, можливо, приватизація державних підприємств; де це є можливим на даному етапі, підготовка проектів нормативно-правових актів та інших документів із ключових питань, таких як: земельна реформа, продовольча безпека, державний продовольчий резерв і державне цінове регулювання, програми розвитку села, управління природними ресурсами тощо [18].

Висновок. Враховуючи окреслені проблеми адміністративно-правового регулювання у сфері агропромислового комплексу України, зрозуміло, що лише приведення законодавства України у відповідність до міжнародних стандартів покращить його стан. Доцільно було б на законодавчому рівні закріпити визначення АПК України, підготувати належні проекти нормативно-правових актів, які регулюють порядок процедури проведення приватизації аграрних державних підприємств, оформлення прав на землю тощо. Особливої уваги заслуговують наші пропозиції щодо змін до статей 104–108 глави 9 «Адміністративні правопорушення у сільському господарстві. Порухення ветеринарно-санітарних правил» Кодексу України про адміністративні правопорушення задля уникнення суперечностей, які існують зараз.

ЛІТЕРАТУРА

1. Державна служба статистики України. URL: <http://www.ukrstat.gov.ua/>.
2. Бугрій М. Г., Ус І. В. Участь України в СОТ: гео економічний погляд на здобутки та перспективи. *Стратегічні пріоритети*. 2011. № 2. С. 91–97.
3. Про систему інженерно-технічного забезпечення агропромислового комплексу України: Закон України від 05.10.2006 № 229-V. *Відомості Верховної Ради України*. 2006. № 47. С. 464.

4. Про стимулювання розвитку вітчизняного машинобудування для агропромислового комплексу: Закон України від 07.02.2002 № 3023-III. *Відомості Верховної Ради України*. 2002. № 24. С. 167.
5. Питання використання коштів, передбачених у державному бюджеті для фінансової підтримки підприємств агропромислового комплексу: постанова Кабінету Міністрів України від 6 травня 2005 р. № 325. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/325-200>.
6. Про затвердження Положення про державні приймальні випробування технічних засобів для агропромислового комплексу України та Порядку проведення реєстрації технічних засобів, рекомендованих для застосування в агропромисловому комплексі України: наказ Міністерства аграрної політики України від 14.07.2009 № 488. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/>.
7. Швайка Л. А. Державне регулювання економіки: навч. посіб. Київ: Знання, 2006. 435 С.
8. Проект Закону України «Про стимулювання розвитку агропромислового комплексу України». URL: <http://minagro.gov.ua/node/18940>.
9. Миськів Л. І. Адміністративно-правові засади діяльності ВНЗ МВС України з питань морально-правового виховання курсантів: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07. Харків, 2008. 18 с.
10. Черниш І. А. Адміністративно-правове регулювання внутрішньої торгівлі в Україні: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07 «Адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право». Київ, 2011. 18 с.
11. Адміністративне право України: підручник: у 2 т. Т. 1. Загальне адміністративне право. Академічний курс / В. В. Галуцько, В. І. Олефір, Ю. В. Гридасов, А. А. Іванишук, С. О. Короед Херсон: ХМД, 2013. 396 с.
12. Машевська Л. До питання про поняття «джерела аграрного права». *Підприємництво, господарство і право*. 2010. № 2.
13. Про схвалення Стратегії розвитку аграрного сектору економіки на період до 2020 року. URL: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/806-2013-%D1%80>.
14. Статівка А. М. Договори в системі агропромислового комплексу України в умовах ринкових відносин: автореф. дис. ... канд. юрид. наук. Харків, 1998.
15. Слома В. М. Правове забезпечення функціонування агробізнесу в Україні. *Актуальні проблеми правознавства*. 2016. №1. С. 150–154.
16. Близько 400 агрорегламентів ЄС адаптовано до національного законодавства України. URL: <http://agrocareer.com/news/1135/%D0%91%D0%BB%D0%B8%D0%B7%D1%8C%D0%BA%D0%BE-400>.
17. Головачова О. С. Проблеми та перспективи розвитку інфраструктури аграрного ринку України. *Бізнесінформ*. 2013. № 5. С. 178–183.
18. Єдина комплексна стратегія розвитку сільського господарства та сільських територій на 2015-2020 роки. URL: <http://minagro.gov.ua/node/16025>.

REFERENCES

1. About approval of the Regulations on state acceptance tests of technical equipment for the agroindustrial complex of Ukraine and the Procedure for registration of technical means recommended for use in the agro-industrial complex of Ukraine: Order of the Ministry of Agrarian Policy of Ukraine July 14, 2009 No. 488. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/>.
2. About the approval of the Strategy for Agrarian Sector Development for the period up to 2020. URL: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/806-2013-%D1%80>.
3. About the system of engineering and technical support of the agro-industrial complex of Ukraine: Law of Ukraine No. 229-V. *Supreme Council of Ukraine* October 5, 2006. No. 47, С.464.
4. Approximately 400 Agreements of the EU have been adapted to the national legislation of Ukraine. URL: <http://agrocareer.com/news/1135/%D0%91%D0%BB%D0%B8%>.
5. Bugry, M.G., Us, I.V. (2011). Participation of Ukraine in the WTO: a geoeconomic view of achievements and prospects. *Strategic priorities*, 2, 91–97.
6. Chernysh, I. A. (2011). Administrative-legal regulation of domestic trade in Ukraine. PhD. Kyiv.
7. Draft Law of Ukraine “On Stimulating the Development of the Agro-Industrial Complex of Ukraine”. URL: <http://minagro.gov.ua/node/18940>.
8. General administrative law In: Galunko V.V., Olefir V.I., Gridasov Yu.V., Ivanyshchuk A.A., Koroed S.O. 2013. *Administrative law of Ukraine*. Kherson: KhMD. Vol. 1.

9. Golovachova, O.S. (2013). Problems and prospects of the development of the infrastructure of the agrarian market of Ukraine. *Business Inform*, 5, 178–183.
10. Integrated Strategy for the Development of Agriculture and Rural Areas for 2015–2020. URL: <http://minagro.gov.ua/node/16025>
11. Issues of using the funds provided for in the state budget for financial support to agricultural enterprises: *Resolution of the Cabinet of Ministers of Ukraine*. May 6, 2005 no 325. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/325-200>.
12. Mashevskaya, L. (2010). On the issue of the concept of “source of agricultural law”. *Entrepreneurship, economy and law*, 2.
13. Miskov, L.I. (2008). Administrative and legal principles of activity of higher educational institutions of the Ministry of Internal Affairs of Ukraine on questions of moral and legal education of cadets. PhD. Kharkiv.
14. On stimulation of development of domestic machine-building for the agro-industrial complex: Law of Ukraine no. 3023-III. *Supreme Council of Ukraine*. February 7, 2002. no. 24. p.167.
15. Shweika, L.A. (2006). State regulation of the economy. Teaching methods. Kyiv: Knowledge.
16. Sloma, V.M. (2016). Legal support of the functioning of agribusiness in Ukraine. *Actual problems of law*, 1, 150–154.
17. Statovka, A.M. (1998). Contracts in the system of agroindustrial complex of Ukraine in conditions of market relations. PhD. Kharkiv.
18. The State Statistics Service of Ukraine. URL: <http://www.ukrstat.gov.ua/>.

А. С. ИВАНОВА

докторант кафедри адміністративного права і адміністративної діяльності
Національного юридического університету імені Ярослава Мудрого

АГРОПРОМЫШЛЕННЫЙ КОМПЛЕКС УКРАИНЫ – ОБЪЕКТ АДМИНИСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛИРОВАНИЯ: ПРОБЛЕМНЫЕ ВОПРОСЫ

В статье охарактеризованы некоторые проблемные вопросы административно-правового регулирования агропромышленного комплекса Украины для приведения законодательной базы в этой сфере в соответствие с положениями директив Совета ЕС и других международных стандартов.

Ключевые слова: объект административно-правового регулирования, административно-правовые отношения, агропромышленный комплекс Украины – АПК Украины, реформирование.

H. S. IVANOVA

Doctoral student of the Department of Administrative Law and Administrative Activities
of Yaroslav Mudryi National Law University

AGROINDUSTRIAL COMPLEX OF UKRAINE IS THE OBJECT OF ADMINISTRATIVE AND LEGAL REGULATION: PROBLEMATIC ISSUES

Problem setting. The article deals with some problematic issues of administrative and legal regulation of the agroindustrial complex of Ukraine in order to bring the legislative base in this area in line with the provisions of the directives of the EU Council and other international standards.

Target of research. The purpose of the study is on the basis of the analysis of theoretical foundations, legislative acts, to investigate the state of administrative and legal regulation of the agro-industrial complex of Ukraine.

Analysis of recent researches and publications. The following scientists analyze separate aspects of the question in their researches: V. B. Averyanov, O. M. Bandurka, Y. P. Bytyak, V. V. Galunko, T. O. Kolomiyets, L. I. Myskiv, I. A. Chernysh and others.

Article’s main body. One of the important means of strengthening the functioning of the agricultural sector of the Ukrainian economy, accelerating its development and establishment is the law. It establishes the organizational structure of the complex, defines the main parameters of its functioning. The legal norms regulate social relations, which concern practically all subjects of the agrarian and industrial complex of Ukraine. Obviously, for the optimal development of agribusiness in Ukraine, legal provision of its functioning is important.

In accordance with the Strategy for the development of the agrarian sector of the economy for the period up to 2020, approved by the Cabinet of Ministers of Ukraine on October 17, 2013, the agrarian sector of Ukraine, the basic component of which is agriculture, is a system-forming factor in the national economy, forms the basis for preservation sovereignty of the state – food and, within certain limits, economic, ecological and energy security, ensures the development of technologically related branches of the national economy and forms the socio-economic bases of rural development their territories. Among the main problems of the development of the agrarian sector are the following: uneven development of various forms of management with the simultaneous weakening of the positions of the average agricultural producers as a result of the creation of formally identical, but not equal conditions of farming for various sizes and social loads of agricultural producers; lack of motivation to cooperate and consolidate small agricultural commodity producers within the rural communities, weakening the economic basis for the development of rural communities, etc.

Conclusions and prospects for the development. Taking into account the outlined problems of administrative and legal regulation in the field of agroindustrial complex of Ukraine, it is clear that only bringing the Ukrainian legislation in line with international standards will improve its current condition. It would be advisable to fix, at the legislative level, the definition of the Ukrainian agricultural sector, to prepare appropriate projects of normative legal acts that regulate the procedure for privatization of agrarian state-owned enterprises, registration of rights to land, etc. Particular attention deserves our proposals for amendments to articles 104-108 of chapter 9 «Administrative offenses in agriculture. Offenses of Veterinary and Sanitary Rules» of the Code of Ukraine on Administrative Offenses to avoid contradictions that exist now.

Keywords: object of administrative and legal regulation, administrative and legal relations, agroindustrial complex of Ukraine, reforming